

Баба Спаса.

(Мисли). Че за сиромашьта приказва, ама тъй че разплаква. (Наскърбено). Ехъ, пъкъ Тодоръ, Тодоръ като че отъ земята го бѣха извадили. Пъкъ като свърши, да видишъ, всички се спуснаха въ олтаря и стана ей такова: хората се смълчаха, чу се глъчъ —

Мълчание.

II.

Неочаквано влиза Динко. Той е запъхтенъ и нѣкакво смущение се вижда по лицето му.

Динко.

Не си ли е дошълъ още духовникътъ?

Бистра.

Не.

Динко.

(Прѣсича). Ехъ, пъкъ толкозъ ми трѣбваше.

Бистра.

Е, че ще почакашъ. Поседни де! Посемъ — сега ще се върне.

Динко.

Сѣдвамъ, само че бързамъ, пъкъ —

Бистра.

Толкова? Че не се ли видѣхте въ черкова?

Динко.

(Клати глава). Видѣхме се ний, ами —